

N:o 42.

Evankeliumin toinen osa P. Tuomaasta.

2.

Evankelista Johannes kirjoittaa edelleen, ettei Tuomas ollut saapuvilla Herran ensi keran ilmestyessä yhteisesti pääsijäis-iltana. Mutta Herran ilmestyminen juuri Tuomaan poissaollessa ei ole syyttä tapahtunut, sillä olisipa hän hyvästi voinut valita sen hetken, jolloin olisi löytänyt Tuomaan ja kaikki muut apostolit yhdessä. Mutta näin on tapahtunut meille sekä opiksi että lohdutukseksi, että Herran ylösnousemisella olisi sitä voimakkaampi todistus ja vakuutus. Pääsijäispäivänä ilmestyi hän kaikille yhdelletoista; kahdeksan päivää myöhemmin, siis tänään, ilmestyy hän uudelleen heille kaikille ja Tuomaallekin, jonka tähden yksistään tapahtuikin tämä näyttyminen ja ilmestys, joka on ihanampi ja suloisempi tuota kahdeksan päivää ennen tapahtunutta.

Mutta **ensiksi** me näemme tässä, kuinka kurja ihmissydän on, kun se alkaa heikoksi käydä, niin ettei sitä enään voida pystyssä pitää. Sekä muut apostolit että Tuomas olivat Herran parissa vaeltaissaan ei ainoastaan kuulleet, kuinka hän suurella voimalla opetti kansaa, vaan vieläpä nähneet kuinka hän vahvasti oppinsa suurilla ihmetöillä sokeissa, raajarikoissa, spitaalisissa, kuuroissa y. m. ja jopa vielä senkin, kuinka hän oli herättänyt kuolleita, varsinkin Latsaruksen, joka jo neljä päivää oli haudassa maannut.

Ja näyttipä siltä kuin olisi Tuomas heistä ollut kaikista rohkein ja uljain, koska hän Joh. 11: 16 Kristuksen tahtoessa uudelleen mennä Judeaan katsomaan kuollutta Latsarusta sanoo: **Käykäämme myös me, että me kuoli-**

simme hänen kanssansa. Tämmöisiä miekkoisia olivat Kristuksen apostolit ja P. Tuomas etupäässä, jolla näyttää ennen muita miehekäs sydän olleen. Päälle päätteeksi olivat he vasta äsken nähneet, kuinka Kristus herätti jo neljä päivää haudassa maanneen Latsaruksen, joka sitten oli syönyt ja juonut heidän kanssansa. Kaikesta huolimatta eivät he voineet uskoa, että Herra itse saattoi nousta kuolleista ja tulla eläväksi jälleen.

Me näemme siis apostoleissa, kuinka avuttomia olemme, kun Herra kätensä vetää pois ja me jäämme oman onnemme nojaan. Magdaleena ja toiset vaimot ja nyt itse apostolitkin olivat ilmoittaneet, että olivat nähneet Herran nousseen kuolleista. Kuitenkin ravis-taa Tuomas päätään eikä tahdo sitä uskoa, eipä hän edes siihenkään ole tyytyväinen, vaikka näkisikin hänet, vaan hän tahtoo tarkastella naulan reikiä hänen käsissään, pistää sormensa niihin ja kätensä hänen kylkeensä.

Tämä rakas apostoli tahtoo siis olla kadotettu ja kirottu, koska hän ei tahdo uskoa. Eihän voi olla mitään syntein anteeksi saamista eikä autuutta, ellei uskota Kristuksen ylösnousemisen uskonkappaletta, johon kuitenkin kaikki uskon ja ijankaikkisen elämän voima on kätkeytynä, kuten P. Paavali 1 Kor. 15: 14, 17, 18 sanoo: **Ellei Kristus ole noussut ylös, niin on meidän saarnamme turha, ja teidän uskonne on myös turha; ja te olette vielä teidän synneissänne. Niin ovat myös ne, jotka Kristuksessa nukkuneet ovat, kadotetut.** Sama se Tuomaankin päässä pyörii: hän ei tahdo olla autuas vaan kadotettu, kun ei tahdo uskoa Kristusta ylösnousseeksi. Hän olisikin totisesti tässä epäuskossaan hukunut ja tullut

kirotuksi, ellei Kristus tällä ilmestymisellään olisi häntä auttanut.

Siis osoittaa ja opettaa Pyhä Henki tällä esimerkillä meille, että me ilman uskoa olemme aivan sokeita ja paatuneita. Niinpä myös kaikin paikoin Pyhässä Raamatussa saamme nähdä, että ihmissydän on kovin kaikista kappaleista, kovempi terästä ja timanttia. Ja kun se sitten toisaalta taas tulee araksi, neuvottomaksi ja pehmeäksi, niin ei mikään vesi eikä öljy ole ihmissydäntä häilyvämpi.

Tästä löydät sinä monta esimerkkiä ja kertomusta Raamatusta. Faarao, jonka edessä Mooses teki niin monta hirmuista merkkiä ja ihmettä, ettei hän voinut mitään sanoa vastaan, vieläpä hänen täytyi siinä huomata Jumalan sormi ja sentähden tunnustikin tehneensä syntiä Jumalaa ja hänen kansaansa vastaan, kuitenkin kovetutti ja paadutti paaduttamistaan sydämensä, kunnes Herra hukutti hänen ynnä kaikki hänen sotavoimansa mereen.

Samoin kuta voimallisemmin Kristus todisti juutalaisille sekä sanoilla että teoilla itsensä siksi, joka heidän isillensä oli luvattu ja jonka piti siunaaman heitä ja koko maailmaa, sitä kiivaammin ja katkerammin heidän sapsensa kiehui häntä vastaan. Heidän vihallaan, parjauksillaan ja vainollaan ei ollut mitään määrää eikä loppua, kunnes tuomitsivat Herransa ja Jumalansa kaikkein häpeällisempään kuolemaan aivan kuin Jumalan pilkkaajan ja kapinan nostajan ja ristiinnaulitsivat hänen kahden ryövärin väliin. Tässä ei mikään auttanut. Vaikka Pilatus, itse tuomari, julisti hänet viattomaksi vastoin heidän kanteitaan, vaikka koko luomakunta häiriytyi tavallisesta kulustaan todistaen täten, että sen Herra ja Luoja riippui ristillä, vaikka vielä ryövärikin, hänen riippuessaan ristillä ja kuollessaan, kuitenkin vapaasti ja julkisesti tunnusti hänen kuninkaaksi, joka omisti ijankaikkisen tai-

vaallisen valtakunnan, ja vaikka sadanpäämies kuuluvalla äänellä (Matt. 27: 54) sanoi: **Totisesti oli tämä Jumalan Poika**, niin tämä kaikki, sanon minä, ei saanut aikaan mitään kääntymystä heissä.

Tämmöinen on aina jumalattoman, kiro-tun maailman tapa: mitä enemmän Jumala sil-le osoittaa armoaan ja hyviä töitään, sitä kiit-tämättömämmäksi ja pahemmaksi se käypi. Nyt olisi meillä kaikilla syytä kiittää sydämes-tämme Jumalaa, että hän on meille ennen vii-meistä päivää ilmoittanut pyhän sanansa niin puhtaana ja selvänä, josta tiedämme, mitä sa-nomattomia tavaroita hän on Kristuksessa meille lahjoittanut, sillä hänen kauttansahan me pelastetaan synnistä ja kuolemasta ja olemme ja voimme nyt olla vanhurskaita ja autuaita. Miten käyttäytyy maailma tähän näh-den? Entiseen tapaansa; se ei mielestään osaa kylliksi häväistä, herjata ja vainota tätä armon ja elämän sanaa ja vainota ja surmata sen tun-nustajia, missä voi.

Vaikka se vielä kuuleekin, että Jumala rankaisee tuommoista syntiä hirmuisesti hel-vetin tulella ja ijankaikkisella kadotuksella, ei se tässä paljoa välitä, vaan pilkkanauru huulil-laan pitkittää se entistä menoaan suruttomana ja paatuneena, aivan kuin ei se mitään olisi, niinkuin sitä kyllä nykyänsä juomaamme paa-vissa ja hänen joukossaan. Kyllä tämä sentään on hirmuista, julmaa vihaa, jota kaikkein luotujen täytyy kauhistua. On siis totista totta, ettei mikään kivi, teräs, timantti, niin, eipä mi-kään kappale maan päällä ole niin kova, kuin katumattoman ihmisen sydän.

Mutta kun toisaalta taas tämmöinen sydän hätääntyy ja peljästy, on se kaikkea vettä ja öljyä häilyvämpi, niin että se Raamatun sano-jen mukaan pelkää rapisevan lehdenkin kahi-naa. Kun tämmöinen ihminen on yksinään kammiossaan ja kuulee parren tai lankun hiu-kan rauskavan, niin hän luulee saaneensa is-

kun salamasta ja ukkosesta ja joutuu sellaisen tuskan ja hädän valtaan, kuten usein olen havainnut, ettei häntä kukaan voi lohduttaa eikä rohkaista; hänen rauhoitukseensa ovat kaikki saarnat ja lohdutuslauseet tehottomia. Näin aivan arvaamaton on ihmissydän; se on joko hirren tai kiven kovuinen, niin ettei välitä mitään Jumalasta eikä perkeleestä, tai sitten on se tykkänään neuvoton, hätääntynyt ja epätoivoinen.

Samoin ovat apostolit tässä niin hämmästyneitä samaisen pahennuksen vuoksi, kun olivat nähneet Herraansa aivan surkeasti pilkattavan, syljettävän, ruuskittavan, kidutettavan ja vihdoin mitä häpeällisimmin ristiin naulittavan, ettei heillä enään mitään tarmoa ollut sydämässä. Ennen kyllä, kun Kristus oli heidän parissaan, olivat he niin rohkeita ja uskaliaita, että Jaakoppi ja Johannes rohkenivat, Luukk. 9: 54, kärkeä **tulen tulla taivaasta samaarialaisia kadottamaan**, jotka eivät tahtoneet Kristusta vastaan ottaa; sitten osasivat he kerskata varsin suurisuisesti, että perkeleetkin olivat heille alamaisia Jeesuksen nimeen; Tuomaskin kehoittaa toisia sanoen: **Käykäämme myös me, että me kuolisimme hänen kanssansa**; vieläpä on Pietari ennen muita heti paikalla valmis miekallaan hosumaan joukkoa sen tahtoessa Kristuksen päälle käydä ja ottaa hänet kiinni. Mutta nyt viruvat he suuren pelon ja kauhun valtaamina salpon takana eivätkä tahdo ketään päästää luokseen.

Sen vuoksi he sitten säikähtävätkin Herraa, joka tulee heitä tervehtimään ja vielä luulevat – joka sekin on merkki heidän perinpohjaisesta peljästyksestään ja saamattomuudestaan – näkevänsä jonkun hengen tai kummituksen. Näin pian olivat he unohtaneet kaikki ihmetyöt, merkit ja sanat, jotka olivat hänestä nähneet ja kuulleet, niin että Herralla oli neljänäkymmenenä päivänä ylösnousemisensa

jälkeen, ennen kuin heistä erkani, täysi työmonin tavoin ilmestyä heille ja ilmoituksia antaa. Milloin näyttäytyy hän vaimoille, milloin apostoleille sekä yksityisille heistä että kaikille yhteisesti, milloin syö ja juo hän heidän kerrallaan, jota kaikkea hän tekee vakuuttaaksensa heitä ylösnousemisestaan. Ei sittenkään tahdo se heidän päähänsä mennä.

Kun hän sitten oli nuo neljäkymmentä päivää Raamatun mukaan selittänyt heille Jumalan valtakuntaa, joka nyt oli alkava ja oleva sellainen valtakunta, jossa piti saarnattaman parannusta ja syntein anteeksi saamista hänen nimessään kaikissa kansoissa, niin he vieläkin rupeavat häneltä kysymään, kun hän juuri on nousemaisillaan heiltä pilvessä taivaaseen: Herra, aiotko sinä nyt Israelin valtakunnan jälleen rakentaa? Näin siis heillä oli tykkänään toiset ajatukset Kristuksen valtakunnasta, kuin hän heille oli selittänyt. Näethän tästä, kuinka ylösnousemisellaan aikaan saanut.

Ihmissydämen paatumus ja arkuus on siis aivan sanomaton. Vaaran ulkopuolella ei sen kovuudella ja paatumuksella ole määrääkään, niin ettei se ollenkaan huoli Jumalan vihasta eikä uhkauksista. Vaikka se kuulemistaan kuuleekin, että Jumala on rankaiseva synnin iankaikkisella kuolemalla ja kadotuksella, niin se kuitenkin kulkee kulkemistaan leveätä tietä vajoten ylpeyteen, ahneuteen y. m. Mutta taas kun se rupeaa pelkäämään, on se niin päätön, ettei kukaan voi sitä saada uudestaan oikealle tolalle. Onhan tuo perin surkeata, että olemme näin avuttomia raukkoja. Kun ei mitään hätää ole, niin elämme suruttomina synneissä olman mitään pelkoa ja kammoa, olemmepa vielä kuin kangistuneita ruumiitakin, niin että puhe pystyy meihin aivan yhtä hyvin kuin kallioon.

Mutta jos sitten turkit käännetään, niin että tunnemme syntimme, peljästyimme kuolemaa ja Jumalan vihaa ja tuomiota, takerrumme toiselta puolen niin suureen tuskaan ja murheeseen, ettei meitä kukaan saa siitä jälleen päästetyksi. Vieläpä pelkäämme sitäkin, minkä pitäisi meitä lohduttaman, kuten opetuslapset peljästyivät Kristusta, vaikka hän juuri tuli heitä lohduttamaan ja rohkaisemaan. Eipä hän kuitenkaan saa heitä oikealle tolalle, vaan hänen täytyy, kuten sanottu, muokata heitä neljäkymmentä päivää, tyrkyttää heihin kaikenlaista lohdutusta ja lääkettä saaden toin tuskin sittenkään heitä vähän autetuksi, kunnes hän viimein juottaa heille oikein väkevän juoman, nimittäin Pyhän Hengen josta he tulevat juopuneiksi ja oikein lohdutetuiksi, niin etteivät enään ole kuten ennen vauhkoja ja peljästyneitä.

Lopuksi osoitetaan meille P. Tuomaassa myöskin Kristuksen ylösnousemisen voima. Edellä olemme kuulleet, kuinka varsin vahva ja vallan itsepintainen hän on epäuskossaan, niin että vaikka kaikki muut opetuslapset todistavat nähneensä Herran ylösnousseksi, hän ei kuitenkaan tahdo ollenkaan sitä uskoa. Hän näyttää olleen sangen itsenäinen mies, joka kyllä oli asiat tuuminut juurta jaksain eikä ilman muita mutkia tahtonut toista uskoa. Sillä hän oli kolme päivää sitten nähnyt, kuinka hänen Herransa ristiin naulittiin, kuinka naulat olivat tunkeneet hänen kättensä ja jalkojensa läpi ja keihäs lävistänyt hänen kylkensä. Tämä oli niin lujasti hänen mieleensä painunut, ettei hän siitä ollut millänsäkään, vaikka toiset sanoivat hänen nousseen ylös kuolleista.

Sentähden sanoo hän aivan uhitellen: **Elle minä näe hänen käsissensä naulan reikää ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.** Hänellä on siis aivan suuret vaatimukset, koska ei tahdo uskoa ainoastaan sil-

miään vaan vielä käsilläänkin koetella ja tunnustella. Hän aivan kuin sanoisi: Älköön kukaan houkutelko minua sitä uskomaan, sillä minä pidän niin lujasti oman pääni, etten tahdo nähdessänikään uskoa, vaikka teille on näkeminen riittänyt. Mutta jos minun se täytyy uskoa, pitää hänen tulla niin lähelle minua, että jos mahdollista voisin koskettaa hänen sie-luaan ja tunnustella hänen kasvojaan.

Tämä nyt vasta on kovapäistä ja jäykkää epäuskoa. Ja onpa kummaa, mitä hän sillä tarkoittaa, kun esittelee sellaisia mahdottomia, että saisi kätensä ja sormensa pistää haavojen reikiin. Olisihan hänellä pitänyt sen verran älyä olla, että olisi ajatellut: Jos Kristus jälleen elää, on kuoleman voittanut ja päässyt vapaaksi kaikista ruoskan haavoista ja orjantappura-kruunusta, niin totta kai hän on myöskin viisi haavaansa parantanut ja ehjäksi tehnyt.

Tämä on nyt tapahtunut meille esimerkiksi ja lohdutukseksi, sillä korkeitten apostolienkin täytyy erehtyä ja kompastella, josta näemme, kuinka Kristus valtakunnassansa menettelee heikkojensa kanssa ja heitä kohtelee, niin että hän ottaa kärsiäksensä sellaisiakin uppiskaisia ja kovapäisiä, kuin Tuomaskin on, eikä sen vuoksi tahdo heitä kirota ja hyljätä, jos vaan he muutoin tahtovat mielellänsä pysyä hänen opetuslapsinaan eivätkä ehdoin tahdoin häntä pilkkaa ja vihaa. Näin opettaa hän meitä, ettei meidän tule sellaisesta pahentua eikä epäillä, vaan että me tämän esimerkin mukaan lempeästi semmoisia kohtelisimme, vahvistaisimme heidän heikkouttaan väkevyydellämme, kunnes he jälleen pääsevät jaloilleen ja voimistuvat.

Mutta etenkin, lausuakseni siitäkin sanasen, on tällä evankeliumilla se tarkoitus, ettei se ainoastaan osoita ja todista Herran ylösnousemisesta kertomuksellaan tästä epäuskoisesta ja uppiskaisesta Tuomaasta, joka aina kahdeksanteen päivään saakka pitää kiinni epäus-

kostaan ollen siihen melkein auttamattomasti piintynyt, vaan että senkautta myöskin ylösnousemisen voima tulisi tunnetuksi ja meitä hyödyttäväksi. Näemmehän, kuinka se saattaa Tuomaan epäuskosta uskoon, epäilyksestä varmaan tietoon ja suloiseen, ihanaan tunnustukseen.

Tämä tapahtuu nyt, sanoo evankelista, vasta kahdeksan päivän perästä hänen ylösnousemisensa jälkeen, jolloin Tuomas vastoin kaikkien muiden todistusta on yhä vahvistunut epäuskossaan ja nyt jo oli siinä melkein kuolleena, eikä kukaan enään toivonut Kristuksen hänelle erityisesti ilmestyvän. Silloin tulee Kristus ja osoittaa hänelle samat arvet ja haavat yhtä tuoreina, kuin hän ne kahdeksan päivää ennen oli toisille osoittanut, ja käskee hänen ojentamaan kätensä ja sormensa ja pistämään ne naulanreikiin ja kylkeen. Antaapa hän Tuomaalle vielä tilaisuuden ei ainoastaan katsoa, kuten toisetkin, vaan myöskin tarttua häneen ja tunnustella, kuten hän oli sanonut: **Ellen minä näe hänen käsissänsä naulan reikää** j. n. e., johon Kristus vastaa: **Elä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.**

Sinä huomaat tässä, ettei Kristuksesta ole kylläksi ainoastaan tapauksen todistaminen vaan että hän myöskin tahtoo saattaa Tuomaan uskoon ja heräämään pois itsepintaisesta epäuskostaan ja synnistään. Seuraus onkin niin voimallinen, että P. Tuomas heti huudattaa Kristukselle: **Minun Herrani ja minun Jumalani.** Tässä on nyt jo toinen mies eikä enään Tuomas Didymus (joka suomeksi merkitsee kaksoinen eikä epäilijä, vaikka jotkut ymmärtämättömyydestä ovat tekstistä siihen käsitykseen tulleet) kuin vasta äsken, jolloin hän oli niin perin piintynyt ja kuollut epäuskonsa, ettei tahtonut ollenkaan uskoa, ellei saanut pistää sormiaan Herran haavoihin. Nyt aloittaa hän heti niin ylevän tunnustuksen ja saarnan Kristuksesta, ettei sen vertaista yksi-

kään apostoleista ollut vielä siihen asti pitänyt, nimittäin että tämä ylösnoussut persoona oli totinen Jumala ja ihminen. Onhan tuo merkittävää puhetta, kun hän sanoo: **Minun Herrani ja minun Jumalani!** Ei hän ole humalassa, ei puhu mitään pilkkaa eikä laske leikkiä; ei hän myöskään tarkoita mitään valhejumalaa, joten hän siis totisesti ei valhettele. Eikä Kristukseen häntä tästä nuhtelee, vaan vahvistaa hänen uskoansa, joten sen siis täytyy olla totta ja varmaa.

Siinä nyt Kristuksen ylösnousemisen voima, että P. Tuomas, joka ennen muita oli niin syvälle epäuskoon vajonnut, näin väleen muuttuu aivan toiseksi mieheksi, joka nyt ei ainoastaan vapaasti tunnusta uskovansa Kristuksen ylösnousseeksi, vaan myöskin saa Kristuksen ylösnousemisen voimasta sellaisen valkeuden, että nyt varmaan uskoo ja tunnustaa hänen Herraksensa, totiseksi Jumalaksi ja ihmiseksi. Samoin kuin hän siis nyt tämän Herran vaikutuksesta oli noussut ylös epäuskosta, kaikkien syntien alkulähteestä, oli hän myöskin viimeisenä päivänä nouseva ylös kuolleista ja elävä hänen kanssaan sanomattomassa kunniasa ja autuudessa ijankaikkisesti. Ei kuitenkaan ainoastaan hän, vaan kaikkikin, jotka sen uskovat, kuten Kristus itse vielä hänelle sanoo: **Että näit minun, Tuomas, niin sinä uskoit; autuaat ovat ne, jotka eivät näe, ja kuitenkin uskovat.**

Mitä lopuksi siihen tulee, että Tuomas tahtoo pistää sormensa haavoihin, en tahdo siitä riitaa nostaa, oliko Kristuksella vielä ylösnousemisensäkin jälkeen haavat ja naulanreiät ruumiissa, kuitenkin väittäen, että ne eivät näyttäneet kauhistavilta kuten ennen, vaan ihanilta ja lohdullisilta. Olivatko ne sitten vielä tuoreet, avonaiset ja punaiset, kuten maalarit ne kuvaavat, sen jätän toisten ratkaistavaksi. Muutoin on sängen soveliasta kuvata tällaista yhteiselle kansalle, että sillä olisi jo-

kin muistomerkki ja kuva kehoituksena ja muistutuksena Kristuksen kärsimisestä ja haavoista. Kylläkin mahdollista on, että hän säilytti tuollaiset tunnusmerkit, jotka ehkä paljoo ihanammilta ja suloisemmilta paistavat viimeisenä päivänä kuin hänen koko ruumiinsa, ja että hän ne silloin näyttää koko maailmalle, kuten Raamattu Sak. 12: 10 sanoo: **Heidän pitää katsoman minun puoleeni, jonka he läpitse pistäneet ovat.** Mutta tämän jätän minä kunkin oman hartauden arvosteltavaksi.

Mutta pääkohta, joka meidän tulee oppia ja mielessä säilyttää tästä evankeliumista, on, että uskoisimme Kristuksen ylösnousemisen omaksemme ja meissä sen vaikuttavan, että mekin nousemme ylös sekä synnistä että kuolemasta. Tästä P. Paavalikin kaikin paikoin runsaasti ja lohdullisesti puhuu ja itse Kristus tässä sanoessaan: **Autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat;** ja P. Johannes evankeliumimme lopussa opettaa ja teroittaa Kristuksen ylösnousemisen käyttämistä ja

hyötyä sanoessaan: **Nämät ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus Jumalan Poika, ja että te saisitte elämän uskon kautta hänen nimessään.**

Tämä onkin voimallinen ja selvä lause, joka jalosti ylistää uskoa ja todistaa, että meillä sen kautta totisesti on ijankaikkinen elämä, ja että tällöinen usko ei ole mikään joutilas kuollut Jeesuksen historian ajattelemisen, vaan varma vakuutus siitä, että hän on Kristus, tuo luvattu kuningas ja Vapahtaja, Jumalan Poika, jonka kautta me kaikki tulemme lunastetuiksi synnistä ja ijankaikkisesta kuolemasta. Senhän tähden hän on kuollutkin ja noussut ylös että me ainoastaan hänen tähtensä saisimme ikuisen elämän. Siis: **hänen nimensä**, ei Mooseksen, ei meidän eikä kenenkään muun nimeen; se on: ei lain eikä oman ansiomme tai tekojemme tähden, vaan yksistään **hänen** ansiostaan, kuten Pietarikin Ap. Tek. 4: 12 sanoo: **Ei ole muuta nimeä taivaan alla ihmisille annettu, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman.** Amen.